

не познавамъ въ тия улици, въ тия праздни мѣста, въ праха на това запусение, образа на моя градъ. Азъ го виждамъ — нѣколко десетилѣтня назадъ — съ рунтавитѣ хѣлмове, съ зашумѣлитѣ боази, съ кушията на Тодоровъ-день до Аязмото, съ пѣсенята на звѣнциѣ по старитѣ ландо. Виждамъ пѣстритѣ панаири на Врѣбница и Димитровъ-день, до рѣката, виждамъ тежкитѣ „шарапхани“, които се смѣкваха за гроздоберъ съ тузлудитѣ отвждъ Балкана и прѣскаха изъ цѣлия градъ гжстия мирисъ на варена шира, на сушени плодове и на младо вино!..

И най-ясния, най-хубавия споменъ: дълбокъ снѣгъ е засипалъ уличкитѣ, чакъ до стрѣхитѣ. Въ огнището прѣщи огънь. Дѣдо ми свива дебела старческа цигара, милва ме по главата и дума: „Молодець!.. Хайде да си попѣйми!..“ И подхваща дрезгаво, проточено:

Слѣнцето трепти, захожда
Надъ зелената гора. . .

Гласътъ му се пресича, закашля се, махне съ ржка и рече: „— Не мога веке!.. А едно време, дѣдовото, кога тичахме изъ сокацитѣ да гледаме Казакъ-Алай, вуйчо